

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 września 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że L. R. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie mająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu, chorobowemu od 1 stycznia 2013 r. do 11 marca 2014 r.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że z dokumentów będących w posiadaniu Oddziału wynika, że ubezpieczony posiada wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej z datą rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej 15 sierpnia 1996 r. Wnioskodawca nie zgłaszał zawieszenia działalności gospodarczej, a w/w wpis został wykreślony z Centralnej Ewidencji (...) 11 marca 2014 r.

Na podstawie dokumentów zewidencjonowanych w systemie informatycznym ustalono, że ubezpieczony zgłosił się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego od 1 stycznia 1999 r. do 11 marca 2014 r. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie mająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego wynagrodzenia.

W ocenie organu rentowego zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia stwierdzenie, że wnioskodawca obowiązkowo podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 1 stycznia 2013 r. do 11 marca 2014 r.

/decyzja – k. 80 – 82 akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji złożył L. R. reprezentowany przez pełnomocnika. Zaskarżonej decyzji zarzucił obrazę art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych przez nietrafne uznanie, że ubezpieczony w latach 2013 – 2014 mimo faktycznego nie wykonywania działalności gospodarczej podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu i chorobowemu podczas gdy z przyjętej w orzecznictwie sądowym wykładni tegoż przepisu wynika, że w tej sytuacji nie ciążył na nim obowiązek ubezpieczenia.

W konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

/odwołanie – k. 3 – 5/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

/odpowiedź na odwołanie – k. 7 – 8/

Na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2019 r. wnioskodawca poparł odwołanie, a pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg stawki ryczałtowej.

/protokół rozprawy z dnia 10 kwietnia 2019 r. – 00:02:10 – 00:04:13 – płyta CD – k. 121/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca L. R. zgodnie z wypisem z Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej figurował w okresie od 15 sierpnia 1996 r. do 11 marca 2014 r. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...). Odwołujący został wykreślony w dniu 19 marca 2014 r.

/wypis z (...) k. 60 akt ZUS, zeznania wnioskodawcy z dnia 13 lutego 2019 r. – 00:02:33 – 00:28:01 – płyta CD – k. 24, akta osobowe – k. 68/

Wnioskodawca początkowo zatrudniał pracownika.

/zeznania wnioskodawcy z dnia 13 lutego 2019 r. – 00:02:33 – 00:28:01 – płyta CD – k. 24/

Wnioskodawca zgłosił się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego od 1 stycznia 1999 r. do 11 marca 2014 r. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą.

/bezsporne/

Z zapisów na koncie płatnika wynika, że z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej złożył deklaracje rozliczeniowe ZUS DRA z wykazanymi podstawami wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne od stycznia 1999 r. do czerwca 2013 r., za sierpień 2013 r. Za pozostałe okresy prowadzenia działalności gospodarczej, tj. za lipiec 2013 r., od września 2013 r. do lutego 2014 r. na podstawie złożonych przez ubezpieczonego dokumentów rozliczeniowych organ rentowy utworzył dokumenty systemowe tzw. klony.

/bezsporne/

W dniu 21 marca 2014 r. wnioskodawca złożył dokument wyrejestrowania z ubezpieczeń (...) od dnia 12 marca 2014 r.

/bezsporne/

W okresie od stycznia do 21 marca 2013 r. zostały zaksięgowane wydatki na zakup paliwa i gazu do ogrzewania firmy.

/księga przychodów – k. 60/

Ubezpieczony z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej osiągnął przychody w 2013 r. – 32 zł, w 2014 r. – 0,00 zł.

/pismo z Urzędu Skarbowego – k. 58 – 59 akt ZUS, zeznania PIT – k. 5 – 19 akt ZUS, księga przychodów – k. 60, pismo z US – k. 69/

U ubezpieczonego w 2012 r. zdiagnozowano nadciśnienie tętnicze, w 2013 r. rozpoczął leczenie okulistyczne, a następnie rozpoznano u niego nowotwór. Leczył się prywatnie, nie korzystał ze zwolnień lekarskich. Gdy zorientował się, że jego schorzenia są bardzo poważne i nie będzie w stanie pracować wyrejestrował działalność gospodarczą w 2014 r. i zgłosił się do urzędu pracy.

/zeznania wnioskodawcy z dnia 13 lutego 2019 r. – 00:02:33 – 00:28:01 – płyta CD – k. 24 w zw. z zeznaniami z dnia 10 kwietnia 2019 r. – 00:04:13 – 00:07:48 – płyta CD – k. 121, dokumentacja medyczna – k. 38, k. 39, k. 42 – 59, k. 72, k. 78, k. 83, k. 92 – 97, k. 107, k. 109, k. 111 – 117/

Decyzją z dnia 31 marca 2014 r. L. R. przyznano status osoby bezrobotnej.

/decyzja – k. 4 akt ZUS/

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 27 kwietnia 2015 r. ubezpieczony został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy do 30 kwietnia 2016 r. Całkowita niezdolność do pracy powstała 15 marca 2014 r.

/orzeczenie – k. 3 akt ZUS/

U wnioskodawcy w badaniu histopatologicznym z dnia 7 sierpnia 2014 r. rozpoznano raka gruczołowego stercza.

/badanie histopatologiczne – k. 50, k. 51 akt ZUS, k. 37, karta informacyjna – k. 38/

W okresie od 26 lipca 2016 r. do 1 września 2016 r. wnioskodawca przebywał w Wojewódzkim Szpitalu (...) w Ł. w Zakładzie (...) z rozpoznaniem raka gruczołowego stercza. Podczas pobytu ubezpieczony został poddany radioterapii sterowanej obrazem (...) fotonami X 15MV na obszar stercza i pęcherzyków nasiennych z marginesem do dawki 70,2 GY/p po 2,6 Gy.

/karta informacyjna – k. 26 akt ZUS, k. 36/

W okresie od 29 maja 2017 r. do 2 czerwca 2017 r. ubezpieczony przebywał na Oddziale Urologii Ogólnej, Onkologicznej i Czynnościowej w Wojewódzkim Wielospecjalistycznym Centrum Onkologii i Traumatologii im. K. w Ł. z rozpoznaniem: zatrzymanie moczu, zakażenie układu moczowego, stan po radioterapii z powodu raka stercza 2016 r., nadciśnienie tętnicze.

/karta informacyjna – k. 33 – 35/

Wnioskodawcy w badaniu histopatologicznym z dnia 31 maja 2017 r. rozpoznano raka stercza po radioterapii, w trakcie hormonoterapii.

/badanie histopatologiczne – k. 27 akt ZUS/

Wnioskodawca w okresie od 25 maja 2015 r. do 26 maja 2015 r. przebywał w Klinice (...) w Ł.. Podczas pobytu rozpoznano u badanego zaćmę OP.

/karta wypisowa – k. 48 akt ZUS, k. 40/

Wnioskodawca w okresie od 31 sierpnia 2015 r. do 1 września 2015 r. przebywał w Klinice (...) w Ł.. Podczas pobytu rozpoznano u badanego zaćmę OL, pseudofakcję OP.

/karta wypisowa – k. 49 akt ZUS, k. 41/

Decyzją z dnia 8 czerwca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w Ł. określił wysokość zadłużenia L. R. z tytułu składek w wysokości: 6.836,78 zł, w tym na:

1. ubezpieczenia społeczne za okres od lipca 2013 r. do lutego 2014 r. w kwocie 4.604,29 zł oraz należne odsetki w kwocie 1.000,00 zł,
2. ubezpieczenia zdrowotne za okres od lipca 2013 r. do lutego 2014 r. w kwocie 1.849,45 zł oraz należne odsetki w kwocie 402,00 zł,
3. Fundusz Pracy za okres od lipca 2013 r. do lutego 2014 r. w kwocie 383,04 zł oraz należne odsetki w kwocie 84,00 zł.

/decyzja – k. 31 – 32 akt ZUS/

Ubezpieczony złożył odwołanie od w/w decyzji i Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie VIII U 1828/16 oddalił odwołanie, a zawarty w odwołaniu wniosek L. R. o umorzenie należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, odsetek za zwłokę, kosztów upomnienia oraz dodatkowych opłat i kosztów egzekucyjnych przekazać do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł..

/bezsporne/

Na skutek apelacji L. R. od w/w wyroku Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu za drugą instancję.

/wyrok – k. 40 akt ZUS/

Sąd Okręgowy w Łodzi ponownie rozpoznając odwołanie od decyzji z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie sygn. akt VIII U 294/18 postanowieniem z dnia 19 grudnia 2018 r. zawiesił na podstawie art. 177 §1 k.p.c. postępowanie w sprawie.

/bezsporne/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS wnioskodawcy załączonych do akt niniejszej sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł z urzędu żadnych powodów, ażeby tym dokumentom odmówić waloru wiarygodności i wartości dowodowej, a także na podstawie zeznań częściowo wnioskodawcy. Sąd uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający by wyjaśnić sporną okoliczność – a mianowicie czy wnioskodawca w spornym okresie faktycznie prowadził działalność gospodarczą. Sąd Okręgowy odmówił wiary zeznaniom wnioskodawcy, w których wskazał, że w 2013 i 2014 r. nie prowadził działalności gospodarczej albowiem przeczy temu zebrany w sprawie materiał dowodowy: wnioskodawca wyrejestrował się z ubezpieczeń dopiero od 12 marca 2014 r., od tej daty wyrejestrował także działalność gospodarczą, został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy przez lekarza orzecznika ZUS dopiero po zakończeniu prowadzenia działalności gospodarczej. Nadto brak dowodów na to by wnioskodawca zgłaszał zawieszenie działalności gospodarczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r., poz. 300 ze zm.), obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym, wypadkowym - podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Na mocy art. 13 pkt 4 Ustawy osoby prowadzące działalność pozarolniczą podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności.

Z mocy art. 11 ust. 2 ubezpieczeniu chorobowemu osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają dobrowolnie na swój wniosek.

Okres podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom określa przepis art. 13 pkt 4 zgodnie, z którym osoby prowadzące pozarolniczą działalność obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Na podstawie zaś art. 66 ust. 1 pkt. 1c ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych z dnia 27 sierpnia 2004 r. (t. j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są osobami prowadzącymi działalność pozarolniczą, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego.

Stosownie do art. 18 ust. 8 podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób prowadzących pozarolniczą działalność stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

Stosownie do treści art. 20 ust. 3 w/w ustawy, podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe osób, które ubezpieczeniu chorobowemu podlegają dobrowolnie, nie może przekraczać miesięcznie 250% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 10.

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczył tego czy odwołujący faktycznie wykonywał działalność gospodarczą w spornym okresie, co skutkuje obowiązkiem podlegania ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu.

Odnosząc się do powyższej spornej kwestii wskazać w pierwszej kolejności należy na definicję działalności gospodarczej.

Definicja działalności gospodarczej do 29 kwietnia 2018 r. była ujęta w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 2168). Stosownie do tego przepisu działalnością gospodarczą była zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalni ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. W chwili obecnej art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2018 r. poz. 646) określa, iż działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły.

Podjęcie działalności gospodarczej przez osoby fizyczne i jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej wymaga zgłoszenia do ewidencji działalności gospodarczej, przy czym istnienie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o faktycznym prowadzeniu tej działalności, ale prowadzi do domniemania prawnego (art. 234 k.p.c.), według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Podleganie ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej jest ściśle powiązane z faktycznym wykonywaniem tej działalności. Rzeczywiste nieprowadzenie działalności gospodarczej powoduje ustanie podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Ocena, czy wykonywana jest działalność gospodarcza należy zatem przede wszystkim do sfery ustaleń faktycznych, a dopiero następnie do ich kwalifikacji prawnej.

W tym miejscu warto wskazać, iż stosownie do ukształtowanej w tym zakresie linii orzeczniczej Sądu Najwyższego obowiązek podlegania ubezpieczeniu społecznemu mimo faktycznego zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej nie ustaje, gdy nadal oczekuje się na kolejne zamówienia lub ich poszukuje (zobacz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2003 r., II UK 111/03 OSN - Zbiór Urzędowy – Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych nr 17 z 2003 r. - wkładka, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2005 r. I UK 95/05 OSNAP 2006/19-20/311).

W innych orzeczeniach wskazuje się też, że zarówno rozpoczęcie jak i wznowienie działalności gospodarczej polega na podjęciu w celu zarobkowym działań określonych we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej lub koncesji.

Wskazać należy, że prowadzenie działalności gospodarczej w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy systemowej obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych.

W konsekwencji prowadzenie działalności gospodarczej występuje zarówno w okresach faktycznego wykonywania usług, jak też w okresach wykonywania innych czynności związanych z działalnością - takich jak poszukiwanie nowych klientów, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych. Wszystkie te czynności pozostają w ścisłym związku z działalnością usługową, bowiem zmierzają do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania (zobacz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2001 r., II UKN 428/00, OSNP 2003 nr 6, poz. 158 czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 grudnia 2003 r., III AUa 1531/03, OSA w B. 2004 nr 1, s. 51).

Należy podkreślić, że osoba prowadząca działalność gospodarczą (przedsiębiorca) powinna zgłaszać organowi ewidencyjnemu wszelkie zmiany stanu faktycznego i prawnego odnoszące się do przedsiębiorcy i wykonywanej przez niego działalności gospodarczej, ponieważ wpis do ewidencji działalności gospodarczej nie tylko legalizuje wykonywanie tej działalności, ale też wyznacza czasowe ramy bycia przedsiębiorcą. Z przedmiotowego obowiązku ewidencyjnego wynikają również inne konsekwencje prawne, przewidziane zwłaszcza w prawie finansowym i prawie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 stycznia 2005 r. (II IK 105/04 OSNAP 2005/13/198) przyjął, że tylko wykreślenie wpisu pozarolniczej działalności gospodarczej z ewidencji lub odnotowywanie przerw w jej prowadzeniu powoduje

– na stałe lub okresowo – ustanie obowiązku ubezpieczenia społecznego. Okresowe zaprzestanie faktycznego prowadzenia działalności z różnych przyczyn powinno być zgłoszone do ewidencji. W takiej sytuacji odnotowanie przerwy w ewidencji powoduje okresowe ustanie obowiązku ubezpieczenia.

Nawet powiadomienie o przerwach jedynie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub Urzędu Skarbowego nie powodowało wówczas z mocy prawa, iż ustaje obowiązek ubezpieczenia przewidziany w art. 13 ustawy systemowej, albowiem przepis ten statuuje obowiązek ubezpieczeń od dnia rozpoczęcia wykonywania pozarolniczej działalności gospodarczej do dnia zakończenia jej wykonywania (zob. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 1 lutego 2006 r., III AUa 517/05, Wspólnota (...)).

Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2006 r. (I UK 106/2006, OSNP 2007/17-18/260) stwierdził, że specyfiką działalności gospodarczej jest to, iż przedsiębiorca sam dysponuje swoim czasem, może go wykorzystać na bezpośrednie świadczenie usług, na czynności pomocnicze, czy na sprawy prywatne, takie jak leczenie, sprawy rodzinne czy też urlop. Inaczej bowiem niż w stosunku pracy, sam wyznacza sobie zadania i je realizuje na własne ryzyko i odpowiedzialność. Tym samym okoliczność nawet czasowego zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej nie powoduje automatycznie wyłączenia z ubezpieczenia społecznego i zaniechania obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne.

Dodatkowo wypada w tym miejscu również zauważyć, iż stosownie do ustaleń Naczelnego Sądu Administracyjnego (zobacz wyrok z dnia 30 kwietnia 1997 r., (...) SA 46/96, Przegląd Orzecznictwa (...) 1998 nr 2, poz. 48) w razie uznania za zaprzestanie działalności gospodarczej innych zdarzeń niż jej likwidacja, należy brać pod uwagę nie tylko okoliczności obiektywne, ale także subiektywne, tzn. zamiar ubezpieczonego. Zewnętrzny przejaw woli zaprzestania działalności gospodarczej stanowi zaś wniosek o jej wykreślenie z ewidencji (tak Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 stycznia 1994 r., (...) SA 835/93, OwSS (...)).

Dopiero w marcu 2014 r. zgodnie z centralną ewidencją ubezpieczony dokonał wykreślenia prowadzenia działalności gospodarczej, jako datę zaprzestania wskazując dzień 11 marca 2013 r. Faktyczne niewykonywanie działalności z powodu choroby nie oznacza zaprzestania prowadzenia całkowicie działalności i nie powoduje uchylenia obowiązku ubezpieczenia społecznego. Działalność gospodarza nie może mieć bowiem ani charakteru wrywkowego, ani przypadkowego, a zatem nieuprawnione jest twierdzenie, że wykonywana jest wyłącznie wówczas, gdy przedsiębiorca świadczy konkretną usługę i osiąga z tej części przychody. Wnioskodawca całe odwołanie oparła na tym, że nie prowadził działalności bo był chory.

Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji nie dawał podstaw do przyjęcia, iż w spornym okresie wnioskodawca faktycznie nie prowadził działalności gospodarczej.

W tym miejscu wypada tylko przypomnieć, że o istnieniu obowiązku podlegania ubezpieczeniom nie decyduje wola wnioskodawcy, czy pracowników organu rentowego, a przepisy prawa stosowane w określonej sytuacji faktycznej.

Wobec wszystkich przytoczonych wyżej okoliczności sprawy oraz treści powołanych przepisów, w ocenie Sądu Okręgowego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych zasadnie objął wnioskodawczynię w spornym okresie, tj. od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 11 marca 2014 r. ubezpieczeniem społecznym z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej, co w konsekwencji uzasadniało oddalenie odwołania na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w pkt 2 wyroku. Sąd Okręgowy zasądził od ubezpieczonego na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego – stosownie do § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

K.K.-W.